

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 4 PENGŐ MELLÉKLETTEL EGYÜTT.
 AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.
 SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
 WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI. FELSŐERDŐSOR 5. II.

Halál — feltámadás.

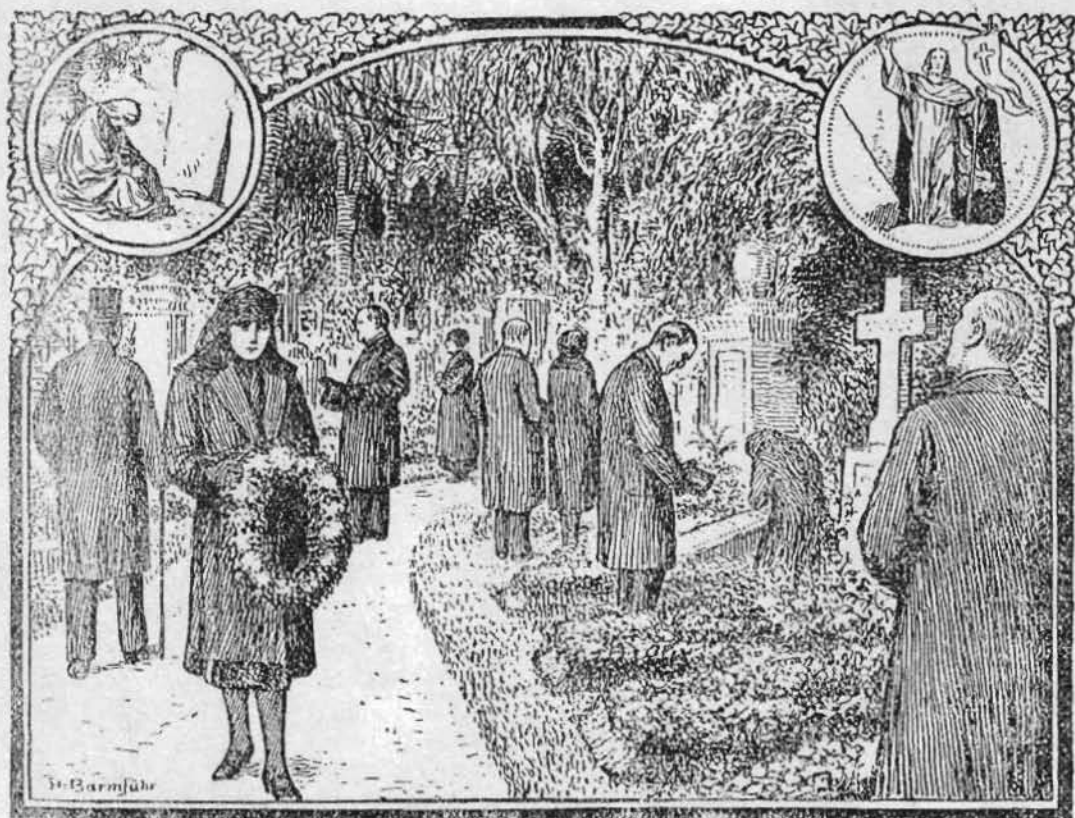
Halottak napja van. Az elők gyászruhában, virágkoszorúval kimennek a temetőbe ellhunyt kedveseik sírjához.

Miért mennek?

Figyeld meg őket. Némelyek csak azért mennek, mert ez így szokás. Mert mások is

mot, hol, miképen lehet az estét kellemesen eltölteni.

Némelyek meg azért mennek sírt látogatni, mert mióta a kedves halott elköltözött körükből, nincsen már kedvük az élethez. Meghasonlottak Istennel, emberekkel.

mennek. Már napokkal előbb nagy gondot okoz a koszorú nagysága, ára, a ruha minősége s divatja. Ott állnak a sírhantok közt mutatván, hogy ők is itt vannak a legújabb gyászdivatban s ők sem felejtették el halottjaikat.

Némelyek azért mennek, mert a családdhoz vagy rokonsághoz tartozó tagokkal ott találkoznak, ott megbeszélik a program-

Ezek olyanok, akik kedves halottjukkal együtt szerették volna magukat eltemettetni. Ezeknek bálványa a halott. Ezekből került ki az a fiatal anya, aki kis gyermeke elvesztése miatt búskomorra lett s végre is nagy bánatában a vonat kerekei alá vetette magát. —

Vannak olyan sírlátogatók is, akiknek szíve nyugtalan amiatt, hogy míg a halott

élt, folyton veszekedtek, haragot tartottak, nem részesítették kellő szeretetben. Ezeknek nyugtalan a lelkiismerete. A sűrű sírlátogatással, forró könnyekkel s virágcsokrokkal s koszorúkkal szeretnék kiengesztelni a halottat!

Vannak olyanok is, akik a sírok mellett őszinte könnyeket sírnak. Emlégetik a kedves halott jó tulajdonságait. Érzelgnek, s mikor a temetőt elhagyják, elszáll lelkükből a meghatottság s belevetik magukat mosolygó arccal, felületes könnyelműséggel az élet élvezeteibe.

De vannak olyan sírlátogatók is, akik mélyen érző lélekkel állnak ott a kedves halott sírja mellett. Akiknek szívében ott az élő hit, mely egyesült a Jézus Krisztussal. Vannak, akik bár nagyon szerették elhunyt kedvesüket, de megnyugodtak a bölcs Isten rendelkezésébe s tudják, hogy a halál nem pont az élet végén, hanem csak egy megnyílt ajtó, melyen a földi vándor által megy egy szebb és örök hazába. Vannak akik tudják, hogy Krisztus legyőzte a halált s örök életet hozott. Vannak, akik hiszik és vallják ott a sírok mellett is, de a mindennapi életben is, hogy Jézus Krisztus a feltámadás és az élet, s aki Őbenne hiszen, az ha meghal is, mégis él!

Ezek a sírlátogatók nemcsak pillanatnyilag érzékenyednek el, nemcsak halottak napján foglalkoznak a halállal s halottakkal, hanem naponta arra gondolnak, hogy itt a földön maradandó városunk nincsen, hanem a jövődőt keressük. Ezek tudják, hogy Jézus él s vele élünk mi is egykoron ott az Atyánál. Tudják, hogy van feltámadás!

Vajjon te, kedves lélek, milyen sírlátogató vagy?

W. J.

Prédikátor testvéreink figyelmébe.

Alulírott bizottság legutóbbi ülésén az alábbi határozatot hozta, melyet az évi konferencia is tudomásul vett s helyben hagyott.

Minden esztendőben egy vasárnap az összes gyülekezetekben a vasárnap megszenteléséről — prédikáljanak s imádkozzanak. Hogy ez minél hathatósabb legyen, a gyülekezetek mind ugyanazon vasárnapot szenteljék e célra.

Amidőn e határozatot kedves prédikátor testvéreink figyelmébe ajánljuk az Ur szeretetével s alázatosságánál kérjük, hogy a

f. évi november 24-ét

szenteljék együttesen, azaz, hogy a vasárnap komoly megszenteléséről elmélkedjünk s azért imádkozzunk a közösségben

Budapest, nov. hó.

Testvéri szeretettel

„Vasárnap megszentelési bizottság“

H I R E K.

— **Eljegyzés.** Jugoszláviából azt a hírt kaptuk, hogy *Takács Antal*, ki a nagybecskerekéi gyülekezetben munkálkodik, eljegyezte *Magyar Katót* Stari-Becejről. Az Ur áldja meg a fiatal jegyeseket.

A Jugoszláviai Missziói Konferencia prédikátorainak és kerületeinek jegyzéke az 1929—30. évre.

Bácskai egyházmegye: Mayr Nándor, e. m. szuperintendens, Novi Vrbas, 436. Backa, Crvenka és Sombor: Lerch István, Novisad: Lichtenberger Vilmos. Novi Vrbas és Seki: Mayr N. és Hafner Werner. Pasicevo: Betöltendő (Mohr Jakab.) Sremska Mitrovica: Betöltendő (Mohr Jakab.)

Bánáti egyházmegye: Sebele György, e. m. szuperintendens, Veliki Beckerek, Veremartijeva 13. Mramorak: Drumm Adolf. Stari Becej és Senta: Drumm Nándor. Veliki Beckerek: Sebele György, Takács Antal. — Vrsac: Stahl Lőrinc.

Déli egyházmegye: Sebele György, e. m. szuperintendens, Murtino: Daskalovic Vladimir. Radoviste: Betöltendő. Skoplje: Temkovics Pane D. Strumica: Arsic Vojislav. Veljusa: Egy női segítő: Bozinovic Mária.

Leányintézeti igazgatói állás: Betöltendő. A diakonissza ügy vezetője: Lichtenberger Vilmos.

A »Put zivota« szerkesztője: Lichtenberger Vilmos.

Missziói pénztárnok: Lichtenberger Vilmos. —

A Srbobrani Árvaház vezetője: Schindler Mária.

Pál apostol.

(Folyt.)

2.

Pál világa.

Az olajfa és fügefafa hazája, Tarsus, volt Pál világa. Remek növényzet, termékeny talaj. De azért itt is pusztít a malária és a mohaédánok vad gyűlölete. Nem véletlen, hogy Pál Tarsusból jött. Mert a világ apostola csak a viláfgorgalom klasszikus városából jöhetett. Hazája Mikrokosmosa volt az antik Kosmos erőinek.

Az Impérium Romanum egységes bélyegét viselte magán az a világ, amelyben Pál munkálkodott. A görög nyelv azonban az érintkezési nyelv. Pál gyermekkorától fogva megszokta úgy a zsidó, mint a görög nyelvet s így tudott zsidónak zsidó, görögnek görög lenni, csakhogy megnyerje őket Krisztusnak.

Sátorlap készítő, takács volt Pál. Nem gyáros, hanem sajátkezelével szövögető takács, kinek mestersége volt kenyérkereseti forrása. Éjjel-nappal dolgozott, hogy ne ajándék kenyéren éljen. Mestersége alapján értjük csak meg a Kor. levélben említett sátorlakást.

Mivel sokat dolgozott, azért nehéz volt a keze, nem levélíráshoz szokott, azért diktálta szívesen leveleit. Hogy megvolt a római polgárjoga, mutatja, hogy nem a legszegényebb családból származott.

3.

Pál az ember.

Külsejéről mást, minthogy zsidó volt, nem tudunk. Kép nem maradt róla. Beteges volt. Mégis lelkiileg nagy ember volt. Bár sok ellentétes tulajdonsággal találkozunk nála. Első ilyen ellentét: gyenge fizikuma és óriási munkája! Törékeny cserépedénynek, vagy sátorlapnak mondja testét. A »Sátán angyala« csapdosta. Háromszor is könnyörgött az Urnak, hogy ettől szabadítaná meg, de az volt a felelet: Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm, erőtlenség által vegeztedék el!

Erő az erőtlenségben! Teste tele a bánatalmazások sebforradásaival, egyszer megkövezték, 5-ször 19 ostorcsapást kapott, 3-szor megvesszőztették. Az 5-ik ütésnél már serked a vér, a 20-iknál, már csatafokban lóg a hús, Pál ezt a rettenetes büntetést mégis 5-ször szenvedte végig s nem szünt meg munkálkodni. Volt testi ereje is munkája elvégzéséhez.

A testi bánatalmaztatásokon kívül sokat nélkülözött, éhezett, szomjazott, fázott; hajótörést szenvedett s börtönökben sinylődött. A klíma öldöklő hatásának is ki volt téve. S mégis, az agyongyötört ember ory bámulatos fizikai munkát is végzett, ami csodálatra méltó. Ma hajó, vonat, száguldva vizet munkát az akkoriban szinte járhatatlan utakon. Kényelmes ágy, tiszta hotelben. Pálnak pedig egy—egy szikla kő v. férges istálló nyújtott éjjeli szállást. Egy hajóroncsra egy nap és egy éjszaka küzdött a habokkal s megmenekült. Oh, micsoda testi erő ebben a gyenge, beteges testben. Tényleg rabjává tette testét! Erő a gyengeségben!

A másik ellentét az ő lényében: Pál igen *alázatos*, de viszont igen *önérzetes* is tud lenni.

»Az apostolok közt a legkisebb vagyok, de Isten kegyelme által vagyok ami vagyok, többet munkálkodtam, mint a többi együtt!« Ez nem frázis, hanem valóság, nem fennhéjázás, hanem alázatos beismerés a saját erőtlenségének, de a benn lakozó isteni

erőnek magasztalása. Isten előtt ő féreg, de emberek előtt sas!

Lehangoltság és diadalmi győzelem érzet is váltakozik nála. Érzí gyöngeségét, gyarlóságát. Sokszor aggódó félelem, gond vesz rajta erőt, szeretne már meghalni, de aztán meg fájlalja a földi porsátor összeomlását (II. Kor. 5. 2.) Felülemelkedik minden földi gondon és nyomorúságon.

Pál igen érző, puha természet. Tud sirni. Aggódik mikor egy új missiói munkamezőre kell mennie. Az egyik barátjának anyját, a maga anyjának mondja. Máskor magáról úgy ír, mint apa ír gyermekeinek. A filippi levél, Filemonhoz írt levél és I. Kor. 13. r. mutatják Pál szeretni tudó szívét.

De ugyanez a szeretni tudó, türelmes, apáskodó, anyáskodó Pál tud szigorú lenni, tud fégyelmezni, fenyegetni, haragudni. Ellenségeit kemény, ganyos szavakkal tudja ostorozni. Az iróniának nagy mestere. — Megértjük Pál ezen természetét, ha összehasonlítjuk Luther Márton jellemével, aki Jánoska fiához gyermekies lelkülettel ír, de a római pápát kiméretlen élességgel ostorozza.

Mert Pálnak jellemében ezek a fentemlített vonások megvoltak, azért igen sokan szenvedélyesen gyűlölték, de viszont mások nagyon is szerették!

(Folyt. köv.)

Miért mondasz engem jónak?

(Luk. 18+19)

Veled szeretnék ma beszélni kedves testvérem és barátom, veled, ki jónak tartod magad. Veled, ki nagyon meg vagy elégedve magaddal s talán az elégedettségtől a válladat veregeted. Olyan jó vagy és olyan dicséretre méltó, hogy ha osztályozni kellene magadat, egészen bizonyos, hogy »egyes-t adnál a neked oly dicséretreméltó személyeknek. Veled szeretnék ma beszélni kedves testvérem és barátom, ki farizeus módjára imádkozol, mondván: »Hálákat adok Isten, hogy nem vagyok olyan mint egyéb emberek...« Igen, nem vagy olyan, hanem talán még rosszabb, mint akire újjal mutatsz. És most lehet, hogy azt mondod magadban, amikor ezekről a dolgokról, a te jóságodról lesz szó, hogy: »Kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja...«, de úgy érzem, hogy az apostollal mondhatom: »a Krisztusnak szerelme szorongat engem« — s a te irántad való szeretet és aggodalom tanítanak meg arra, hogy úgy beszéljek veled a te jóságodról, amint az tényleg van, illetve jobban mondva — nincs.

Egy főember megy az Úr Jézushoz. Egy főember, ki vágyott az örökéletre, ki szere-

tett volna üdvözülni, ki kíváncsi volt, vajjon ez a názáreti Jézus milyen föltételt fog szabni az örökélethez. Ez a főember érezte, hogy az Úr Jézus kielégítő választ adhat neki, mert illetékes az üdvösségének elnyerése felől dönten. Érezte, hogy jobb helyre nem lehetne ezt megkérdezni, mint ettől a nagy prófétától, — mert az ő szemeiben az Úr csak egy nagy próféta volt — ki ime fölülmulja mindazokat, amiket eddig az írásból tanult. Őh ez tömegeket gyógyít egyetlen szavával. Kezének érintésétől a sánta jár, a béna ép lesz. Csak a ruháját érintik s akiken az orvosok eszterendőkig nem tudtak segíteni; s a nyomorékok gyógyultan, örvendezve távoztak. Őh hát szólíthatja-e más-kép ezt a nagy embert, prófétát, Istennek különös kegyeltjét és küldöttjét másképp, mint »jó mester? És ekként szólítva lép hozzá, mondván: »Jó mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerjem?« És ekkor azt mondja neki az Úr Jézus: »Miért mondasz engem jónak« — Te kinek szemében csak olyan egyszerű embertől született ember vagyok. Ki nem tudod, hogy honnan jövök, hová megyek, csak földi testemet látod s hangomat hallod. Miért mondasz jónak, ki csupán embernek vélsz, s tudod a test bűnös voltát. Őh az Úr, hogy elhárította magáról azt, mit te egyenesen megkövetelsz, hogy jónak tartsanak az emberek. De hát tulajdonképpen miben is áll a te jóságod kedves testvérem és derék barátom? Amikor az embereknek, s persze neked is az Úrról kezdünk beszélni, nagyon hamar kész a felelet. Ugyan mi bűnöm lehet? Nem lopok, nem csalog, nem rabolok, nem sikkasztok, a pénzem, amit keresek, haza adom utolsó fillérig. Reggeltől estig dolgozom. Tiszteségesen keresem kenyeremet. Eltartom családom, de hogy folyton a templomot bujjam, ahhoz nincs időm, olyat nem is kíván a jó Isten. Hogy szórakozni megyek? Végre is az emberek között élünk és nem vagyok remete. Hogy megiszom az én fél-üiter boromat, annyit igazán megérdemlek. Hogy van egy kis fogyatkozásom, néha káromkodom, néha berúgok, igaz, hogy néha trágár tréfákat mondok. De melyik emberben nincs hiba. De különben nem bántok senkit, csak engem ne bántsanak. Így beszélkedek kedves testvérem és barátom. És én most a mi Urunk Jézus Krisztus által, az Ő szentségének erejével megfoglak győzni arról, hogy dehogy is vagy te méltó, hogy a jóság mintaképe légy. Őh és mily távol vagy attól, hogy jónak tartsad magad. Arról most nem is akarok beszélni, hogy a világ minek tart, mert a világ látszat szerint ítéli, pedig megmondja az Úr, hogy: »Ne a látszat szerint, hanem igaz ítélettel ítéljetek.« És te kedves testvérem, ki odáig jutottál az Úr kegyelme folytán, hogy bűnbánóan tudod

a melled verni, látván a te vétkes voltodat, őh talán te is észlelsz magadon most majd egy némely pattanást, amelyeket az Úr kegyelméből is az Ő Szentlelkének ereje által, alapos vizsgálat tárgyává kell tenned, hogy nem valami halálthozó ragályos nyavalya jelei-e? Magyarán e világi beszédekből nem maradt-e benned még valami.

És most kedves barátom, ki magaddal oly igen meg vagy elégedve s azt mondod, mi bűn lehet benned, vedd tudomásul, hogy már e szavaiddal ellenkezésbe jutottál Isten-nel s vétkeztél ellene, mert Ő így szól ígében: »Ha azt mondják, nem vétkezünk, hazuggá tesszük őt és igazság nincsen mi bennünk. (1. Ján. 1/8—10.) Igen, magadat csalod meg, mert azt mondja az Írás: »Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.« S te hány-szor még csak nem is iparkodsz ama tökéletesség felé. Valami munkád, vagy terved sem sikerül, mi a legsürgősebb teendő? Hiába veszed Isten drága szent nevét, pedig meg vagyon írva: »Istennek nevét hiába ne vedd« — és »minden hivalkodó beszédről számot adnak az emberek ama napon, mert a te beszédedről ismertetel igaznak, vagy hamisnak. (Máté 12/36—37.) Pál átadta Himeneust és Alexandert a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak. (1. Tim. 1/20.) Őh te, »jó« ember, hány-szor mondasz elhamarkodva bírálatot és te, aki azt mondogadról, hogy a légynek sem ártasz, hány-szor helyezed a magad önző érdekeit a felebarátodéval szembe? És te derék barátom, ki vasárnaponként egy órai istentisztelettel leakerod róni adósságod, ugyan mit szólnál, ha a te gyermeked állandóan belőled akarna élni, elvárná tőled, hogy ruházzad, etesd, neveld, te féltő gondnal iparkodnál apai kötelességednek eleget tenni s akkor az egész hála s szeretet a te számodra csak annyi volna, hogy egy héten egyszer szolna hozzád, akkor is úgy, hogy az esze a játékon járna s csak épen azért nézegetne egy fél-óráig, hogy valahogy el ne veszítsen teged, ki a kenyeret adod neki. Őh így keresik föl vasárnaponként ezek és ezek az Urat s aztán önelégülten távoznak s én félek, hogy ezek között a kétszínű keresők között vagy te is.

Őh vigyázz és ne légy bálványimádó, mert az vagy te, ki azt mondod, hogy csak az az egy szenvedélyed van. Ami neked előbbre való, mint az Úr és az Ő országa, bálvány az a te számodra. Ismertem olyat, kinek gyermeke a bálvány, kinek a férje, kinek a felesége, kinek a lakása, kinek a korcsma, kinek a paráznsága, kinek a mindig mozogni vágyó gonosz nyelve, amelyet nem akar megfékezni az a bálványa, mert annak szolgál. Amannak a pénz, üzlet, tudomány, a regény, a színház, halottam olyanról, kinek

a kutyája volt a mindene. És ilyen bálványimádó vagy te, ki talán ezeknek egy fajtáját vagy valami mást állítasz az Úr és magad közé, kinek ha egy mulandó dolog s az Úr között kellene választanod, a rothadásra ítelt testet vagy valami mást választanál s nem az Urat. Mondd tényleg jó vagy? Azt mondod: »no igen meg van az a hibám« és ekkor bevallasz egy bűnt. De — sietsz hozzá tenni — vannak még nálam sokkal rosszabbak is. Hallgasd meg kérlek ezt a hasonlatot. — Ha te holnap egy nagyon magasrangú úrhoz mégy kihallgatásra, egy császárhoz, vagy egy királyhoz és veled egy időben megy fel egy nagyon rongyos, piszkos — hogy ne mondjam, züllötten toprongyos ember, Te szépen előírás szerint, feketébe vagy öltözve s nincsen semmi kifogásolni való rajtad. A ruhád tiszta, szépen meg vagy borotválkozva, fésülködve, a cipőd fényes. Ismétlem, nincs semmi hiba rajtad, csak... csak a gallérod mocskos. Mít gondolsz, beeresztenek-e? Bizonytalán együtt küldenek el azzal a szakadt gúnyájával. Pedig csak egy hibád volt. És így kell megértened óh kedves barátom, hogy az örök Jeruzsálem utcáin csak a szentek hófehér ruháiban járhatsz s azon egy folt sem lehet. Most szinte hallom, amint azt mondod: »No igen, vannak apróbb fogyatkozásaim, de az csekélység; Igaz, szeretek kiszólni mást, főnleg házsártos természetű vagyok, van bennem egy kis hiúság, kacérság, hát nem mondom, szeretem, ha többre tartanak, mint ami vagyok, de hiszen ezek nem is bűnök, csak olyan hibák, kis gyarlóságok. Óh barátom, hogy szereted szépíteni a bűnt és magadat, óh, hogy elakarod ezt a lelki betegségedet titkolni.

Évekkel ezelőtt, a nápolyi vásárcsarnok teteje beszakadt. Keresték az okát, hogy mi lehet? Gondatlanságra gondoltak és végül rájöttek, hogy a Vezuv kráteréből állandóan hull a hamu s ez lassanként úgy rárakódott a tetőre, hogy az beszakadt. Igen, te azt mondod, nem vagyok mocskos, csak egy két pihe van a ruhámon. Holnap megint egy-kettő és így mindig több és több, végül is agyon nyom. Mint a kis hólabda, megindul, óh mily kedvesen gurul. Nő és nő, már fejnyi nagyságu. Már akkora, mint egy gyermek, mint egy ember. Gurul tovább és mire a hegyről leér, házakat rombol. Igen így van ez kedves barátom, te jó ember. Cseppenként a hordó is megtelik és te bele fulladsz... Talán még szólsz valamit ekként: No egyszer-egyszer megesik velem. Igen, csak egyszer-egyszer. Évával egyszer esett meg, hogy az Úr parancsa ellenére a tiltott gyümölcsből szakított. Egyszer engedett a sátán csábításának. A nagy háború-

ban, annyi ezer embert, csak egyszer ért a golyó és belehaltak.

És te »jó« ember, ki senkit nem bánatsz, csak téged ne bántsanak, tudod-e, hogy nem vagy keresztyén, mert írva van: »Ki téged arcul üt jobb felől, tartsd oda a balorcádat.« »S ki felső ruhádat kéri, add oda az alsót is.«

Tudod-e te szorgalmas, ki a »munka« emberének nevezed magad, azt mondja neked is a názareti Jézus, hogy: »Keressétek először Isten országát« — Tudod-e te házsártos asszony, ki »csak« azt a hibát gondold magadra nézve, hogy egy kissé hangos vagy, tudod-e, hogy neked szól az Irás ekként: »Ti asszonyok engedelmesskedjetek a ti férjetekeknek, miképen illik az Úrnak.« És te barátom megjegyzed-e magadnak, amikor keserű kedvű vagy, hogy az Irás így tanít téged: »Ti férfiak szeressétek a ti feleségeket s ne legyetek irántok keserű kedvűek.« (Kol. 3/18—19.) Óh igen, te jó ember, így emlegeted az Urat, mondván: »Krisztus Urunk.« Azt mondod, Urunk s hányszor nem teszed, mit ez Urunk parancsol. Érzed-e ezt és mered-e magad még ezek után jónak mondani? Vagy talán adakozol? Ugyan miből? Amit az Úr az Ő kegyelméből adott, abból te nagy kegyesen vissza adsz valamit. Hisz neked, nélküle jártányi erőd sincs.

Irva nagyon: »Minden jó és tökéletes ajándék onnan felülről való.« Óh te jó ember, ki mernél-e állani, mint állott az Úr Jézus és ekként szólani, mint szólott Ő: »Ki vádol engem közületek bűnnel?« (Ján. 8/46.)

Mert kedves barátom, ha büntetlenek, ha jónak tartod magad, ha meg vagy elégedve magaddal, akkor én ennek a büntetlen, szent, tiszta Báránynak, az ártatlan názareti Jézusnak nevében ezennel ünnepélyesen felszólítalak, sőt követelem az Ő nevében, hogy azonnal kelj fel és hagyd el e természet, mert itt csak szegény bűnösök vagyunk, de akik szívünk mélyéből szeretnénk jók lenni. De ha bűnösnek érzed is magad, de nem teszed magadévá azt, amit most utóbb mondtam, hogy t. i. szeretnénk jók lenni: akkor is eredd ki közülünk. Igen, eredd ki, ha nem iparkodsz, nem vágyol a tökéletesség felé, nem szeretnél jó lenni, s bűneidben akarsz maradni.

Tehát nektek, kik itt maradtatok ezen igék további részéről is kell beszélnem. Mert azt is mondja az Úr Jézus: »Senki sem jó, csak egy — az Isten. — És azért amikor bűneitek tudatában érzitek azt, hogy: »A bűn zsoldja a halál.« (Róm. 6/23.) És egy jobb, tisztultabb élet után vágyódba s bűneitek terhétől meggörnyedve felsóhajtok: »Óh én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből.« (Róm. 7/24.) Óh

mert ez az Isten jó, hát bizvást utána teheted: »Hálát adok az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által.« Igen, adj hálát, hogy az vagon írva róla, azt érezheted, tapasztalhatod, hogy jó, hogy Ő a Szeretet. Szeretet, mert mikor büntől mooskos, vétektől tépett világi mosléktól foltos ruhába kellene előtte megjelenned, ama napon, Ő elküldte Fiát, hogy akkor az melléd álljon s azt mondja: »Atyám. Ezért is megfizettem.« Ez megmosta ruháját az én véremben. Oh tedd ezt a vért, ezt a csodálatos erejű vért a magadévá, mert ez az isteni ajándék fog csupán megtartani, mert írva vagon: »Kegyelemből tartattok meg hit által s ez nem töletek van. Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki sem kérkedjék.« — ...Csodálatos ajándék: Miként csodálatos az is, ki adja: Senki sem jó, csak egy — az Isten.« És ha jó, akkor nem kell félned, mert Ő följosított, hogy így szólj hozzá: »Atyám« — s vajjon jó atyjától fél-e a gyermek? És ha az jó Atyám, bánthatom-e? És ha Ő jó Atyám nekem, nem kell-e parancsait, melyek szintén csak jök lehetnek, — teljesítenem? És itt találsz meg, az úgynevezett jó cselekedeteid nyitját, mert nem azért cselekszel jót, hogy jutalmat nyerj érte, vagy mert félsz a pokoltól, hanem mert a te jó Atyád így kívánja s te szereted a jó Atyádat. Örömet akarsz neki szerezni s nem tehetsz másként.

Senki sem jó csak az Isten. Oh akkor azt sem mondhatod, mint hallani, amikor egy régebbi testvér így szól a másikhoz: »Amikor olyan voltam, mint maga.« Így beszélni nagyon veszedelmes dolog, mert könnyen azt hiheted testvérem, hogy már jó vagy, különb vagy amannál. Pedig talán igen mögötte lépkedsz. Vigyázz, mert az áll az Irásban: »Nem az a kipróbált, ki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.« Ne ajánljuk, ne tartjuk magunkat semmire. »Senki sem jó, csak egy, az Isten.« És ha az életben dicsérő szó csiklandozza a füledet, hesseged el és mondd szerényen, alázatosan, miként isteni Mestered tanított: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.« És ne legyen más vágyódásod, mint ennek a Jóságának szolgálni, Őt dicsérni, vagy nevét hirdetni, mondván, hogy e Jóság az Ő dicsőségére teremtett mindeneket. De e Jóság egyúttal Igazság is s emésztő Tűz is azokra, kik nem akarnak gyermekei lenni. Vajha mindnyájan, kik ma itt hallottuk az Ő szent szózatát, nem kárhozatunkra hallottuk volna, éleven szentet gyűjtve a fejünkre, hanem, hogy mint törekvő gyermekek, kik elakarjuk érni s ki akarjuk élni, amire Ő elhívott az Ő mennyei országa számára, az Ő végtelenül szerető atyai jóságából, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Liebstökl.

A mester lábainál.

Sundar Singh beszédei. Jan, 1916.

2. Valóban fölösleges ma a kiengesztelés tana? Valóban elég az üdvösségre, ha rendes életet élünk?

Ne feledd el, hogy a szellemi dolgok s minden, ami a hitre vonatkozik, inkább a szívhez, mint az értelemhez tartozik. A szív az Isten temploma és ha a szívét betölti a benne lakó Isten, megvilágosodik az értelem is. Különben az értelem és az ismeretszerzés szemé is ép oly hasznavehetetlen, mint a testi szem a sötét éghez, világosság nélkül. Sőtétben a kígyót puszta kötélnek és a kötelet kígyónak tarthatjuk.

Tanult emberek világszerinti bölcsessége, szellemi dolgok hamis magyarázatával könnyen tévútra vezethetnek egyszerű lelkeket. Ádám és Éva behálózására nem juhot, vagy galambot választott a Sátán, hanem a legravaszabb állatot, a kígyót. A ravaszság volt legalkalmasabb fegyvere. Manapság a tudományosság, az okosak és tanultak élce és az értelmesek éles elméjüségé a legszivesebben használt eszközei, hogy magukat a hívőket is megtévessze és romlásba döntse. Csupán az értelem nem elég, tisztának is kell lenni, mint a galamb. Ezért olvassuk Máténál: legyetek okosak, mint a kígyók és tiszták, mint a galambok (Mát. 10, 16.)

Urunk Jézus keresztje ugyanazon hatással van a hívőkre, mint amilyenel volt a pusztaiban az ércikgyó azokra az izraelitákra, akiket a kígyó megmárt. Aki erre hittel tekintett föl, megmenekült. Ellenben mások csupán egy darab ércet láttak, elkezdtek fölötté vitatkozni s így szóltak: »Mi ez az érc? Ostobaság erre fölneézni. Ha ellenmérget adna Mózes, vagy más egyebet tenne a kígyómáras ellen, akkor himnénk neki — de így: hogy lehetne gyógyító ereje ennek a kárónak?« És ennek a böles kísérletezésnek halál lett a vége. Ma megváltásunknak Isten által rendelt útját bírálgatják, vonakodnak elfogadni s emiatt elvesznek, saját bűneik mérge megöli őket.

Egy fiatal ember a mélységbe zuhant, súlyosan megsérült s a sok vérvesztés következtében a sírszélére jutott. Atyja az orvoshoz sietett vele. A vérben van az élet — válaszolá ez. Ha valaki kész lenne érette életét vagy saját vérét odaadni, meglehetne menteni; különben nincs remény. Az atya saját vérét hosszas gondolkodás nélkül, készséggel adta oda gyermekéért. Ömlött az atya vére a gyermek ereibe s ez megmenekült. Eredeti szentségéből mily mélyre bukott az ember s mily súlyosan, halálra sebezte önmön bűne! Szelleme élete halott. De Jézus szelleme, örök vérét adta, hogy általa mindazok, akik Ő benne hisznek, a haláltól meg-

meneküljenek és örökké éljenek. Mert Krisztus azért jött e világra, hogy mindazok, akik Hozzá megtérnek, éljenek és bővelkedjenek örökkön-örökké. (Ján. 10, 10.)

Mindenféle betegség elkerülése és hogy az ember testét megóvják az állatiasság kifejlődésétől, tilos volt az őskorban az állat vérével meginni s bizonyos állatok húsát megenni. Ezzel valóban mindenféle rossztól megóvták az embert. De most azt mondja az Úr: »Az En testem valódi étel s az En vérem valódi ital, mert ezáltal adok szellemi és elpusztíthatatlan életet, tökéletes épséget, mennyei örömet és bőséget (Ján. 6, 55.)

De a bűnök megbocsátásának az ajándéka még nem minden. A teljes megváltás a bűntől való teljes megszabadulás. Mert ha bűnei bocsánatában részesült is valaki, még mindig meghalhat önmön bűnei betegségében. Egy valaki hosszú, tartós betegeskedése következtében utoljára kedélybeteg lett, mikor rájött a dühöngés, egy másik embertársát megtámadta és megölte. Halálra ítélték. Rokonai közbenjártak érte. Hivatkoztak kedélybeteg voltára s csakugyan kieszközölték a bocsánatot. De mielőtt a börtönbe értek és kiszabadíthaták volna, a szegény ember meghalt saját betegségében, ami tulajdonképp a gyilkosságot is okozta. Figyeld csak meg, mit használt neki a bocsánat? Arról kellett volna gondoskodni, hogy saját betegségéből gyógyuljon meg, akkor valóban segíteni volna rajta a bocsánat. Azért jött e világra az Ember Fia, hogy azt, aki megbánja bűnét és Ohozzá tér, megváltsa úgy a bűn gyökerétől, mint gyümölcsétől, a bűnbetegségtől, a büntetéstől és haláltól. Ezek nem halnak meg bűneikben; mert Ő szabadítja meg bűneikből (Máté 1, 21.) és a halálból általmentek az örökéletre.

Sokak élete épen olyan veszélyben van, mint azé a vadászé, aki a parton egy, a folyóra hajló magasfán mézzel teli méhsejtet talált és a fára kúszott, hogy a mézet levehesse, mert alatta a folyóban krokodilok voltak és egyik már eltátotta a száját, hogy ha valami leesik, elnyelhesse; a másik oldalon pedig farkasok leselkedtek, hogy darabokra tépjék. Még hozzá a gyökerénél, oly korhadt volt a fa, hogy minden pillanatban lezuhanhatott. A fa ledőlt, a vadász a vízbe esett és a krokodil zsákmánya lett. Nem ilyen, mint e fa, ami szegény testünk, amely lelkünket arra használja, hogy pillanatig bűn és gond nélkül élvezze a bűn csalétkének mézét és nem sejtí, hogy a világban, mint őserdőben, a Sátán mint ordító oroszlán jár szerte és a pokol mint a krokodil eltátotta száját, hogy mindenkit elnyeljen, aki leesik, mialatt láthatatlan bűnök mint férgek összevissza örölték élete gyökerét. Egyszer csak

leesik ez a lélek s mindörökre a pokol áldozata lesz. De a bűnöst, aki Jézushoz jő, megszabadítja a bűntől, ördögtől és pokoltól és ad neki örök életet, melyet senki el nem vehet. (Ján. 16, 22.)

A kígyó szép, árulószemével akaratauk ellenére magához csalogatja azokat az állatokat, amelyeket el akar nyelni. Így tesz a Sátán is. Ravasz szóval, csalfa tettel magához édesgeti az embert és tönkre teszi. De aki Jézusban hisz, azt megszabadítja a régi kígyótól és a világ tönkretévő vonzóerejétől. Amint a madarat nem akadályozhatja meg a föld vonzóereje, sem a nehézkedés törvénye, hanem a légtérben szabadon élvezi függetlenségét, épen úgy élvezi szabadságát a hívő, Krisztus szeretetének oltalma alatt. Az imádság szárnyain siet a biztos otthonba és eljut sóvárgott örök céljához.

Aki sárgaságban van, mindent sárgának lát. Minden tudománya mellett épen úgy van az is, aki nem állott ellent a bűnnek, mindent ennek a világánál lát és ferdén. Nincs rajta mit csudálni, ha magát Jézust is a bűnösök közé sorolja. De, hogy mit tart a világ Jézusról, az teljesen mellékes. Ő még is csak azért jött e világra, hogy a bűnösöket üdvözítse. Titok, amely a hívők életében folyton-folyvást nyilvánvalóvá lesz. Lévi bár még Ábrahám ágyékában volt, tizedet adott az Üdvözítőnek, bár ez még megsem született. Így az ószövetségi hívők is mind részesültek a kereszt kiengesztelésében és bűneik váltságában, bár nem a kiengesztelés idejében éltek. Mert a kiengesztelés, amely egykor végbement az egész világon, minden idők, minden nemzetiségére vonatkozik. (Zsid. 7, 9–10.)

Esztelenség azt állítani, hogy az ember jócselekedeteivel megválthatja önmagát. E világ erkölestaniói így szólnak: Kövesd a jót és jó leszel! De Jézus azt mondja: Előbb légy jó, hogy követhesd a jót; mert ha az élet jóvá lett és megújult, önként következnek a jó cselekedetek. Ostobaság azt gondolni, hogy a keserű fa önmagától megédesedik, csak teremjen folyton gyümölcsöt s tudjunk várni sokáig. Meg kell nemesíteni a keserű fát, édesség beoltásával; akkor elveszti keserű természetét és az édes fának édes természete és élete plántálódik belé. Új teremtménynek nevezzük ezt. Bármennyire akar is a bűnös jó lenni, csak a bűn gyümölcseit teremheti. De ha bűnbánat és hit által Jézusba plántálódik, régi természete meghal, ő maga új teremtménnyé lesz. Az ilyen megváltott élet szüntelen termi a jó gyümölcsöt.

Sokan tapasztalták, hogy az ember természetes jósága sem állandó lelkibékét, sem az

örökélet bizonyosságát nem adhatja. Világosan következik annak az ifjúnak Jézussal való találkozásából is, aki ezzel a kérdéssel jött hozzá: Jó Mester, mi jót kell tennem, hogy az örökéletet elnyerhessem? Épen úgy, mint manapság sok, e világ szerint tanult emberek, neki sem volt helyes fogalma Jézusról. Jó tanítónak tartja, olybá veszi, mint a fölkészített sírt, akiben azért nincs egy porzemnyi valódi jóság sem. Ezért válaszol így Jézus: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az egy Isten. Nem ismerte Jézust mint az egyetlen jót és minden élet adóját. És amikor Jézus tanítványul hívta, hogy belőle valóban jó embert neveljen és őt az örökéletre elvezérelje, szomorúan elment onnan. Világos, hogy a parancsolatok megtartása s minden erőfeszítése, hogy jóvá legyen, nem voltak képesek a hiányait pótolni, sem az örökélet bizonyosságát nyújtani. Ha jó cselekedeteivel a békességet megszerezhetné volna, sohasem jött volna ezzel a kérdéssel Jézushoz; és ha eljött volna, nem ment volna onnan el megszorodva. Pál megértette az Urat és szomorúság helyett elhagyott mindeneket és követte Őt. (Fil. 3, 6—15.) Szóval, akik a saját igazságukba vetett bizalmukról lemondva az Ő követőivé lesznek, azoknak Jézus békét és örökéletet ad.

Az elmulasztott kegyelmi idő.

Tegnap hallottam ezt a borzasztó esetet. Egy hívő fiúnak meghalt az édesapja. A fiu már pár éve megtért. Mindenki szerette a faluban, sőt még most is nagy tiszteletnek örvend, noha sokat üldözték abban az időben. Ennek a fiúnak az édesapja nem igen értette meg a fiát. Nem tetszett az apának, hogy elhagyta a szép hitét. Pedig a fiúnak nem is volt hite, hanem csak vallása. Sokszor mondotta az apjának »hát akkor jobb volt, amikor csak szokásból jártam délelőtt a templomba, délután meg duhajkodtam?« Ilyenkor az öreg nem tudott mit szólni, csak köhögött. A fiu oly sokat beszélt apjának, az Úr Jézus szeretetéről, különösen akkor, mikor az apa beteg lett. Az apa pedig mindig azt mondotta, hogy »oh fiam, nem jött onnét még vissza senki, azt senki sem tudja, hogy mi lesz a halál után«. A fiu ilyenkor mindig komolyan a bibliájára mutatott és azt mondotta: »Itt ebben a könyvben megvan írva, hogy mi lesz a halál után, hogy mindenki elkárhozik, ki a széles uton, a bűnök útján jár. És ha mi itt a kegyelmi időben még nem térünk, akkor ott már nem térhetünk meg, akkor késő lesz minden, örökre késő«.

A fia, mikor apja betegbb lett, még

jobban kérte az öreget, hogy béküljön meg Istenével és térjen meg. De ő csak közömbös maradt.

Az orvos most már rendes látogatója lett a haznak, de beteg segíteni nem tudott. Mikor a fiu már hallotta az orvostól, hogy apja még csak egy pár napig fog élni, oda térdelt atyja ágya elé és sirva kérte, hogy térjen meg. Az apa most is közömbös maradt.

Az apa napról-napra rosszabb lett. A fia meg mindent megkísérelt, hogy apját felébressze a közömbösségnék álmából; de az öreg csak kemény maradt. Az utolsó napon nagyon hánykolódott az öreg az ágyában. Amikor a fia megkérdezte, hogy miért olyan nyugtalan, azt felelte a beteg: »Fiam itt vannak az ördögök, itt vannak érttem. Nem látod ott az ágy végénél, hogy vihogrog felém a Sátán?« Egész nap csapkodott is, ütötte a falat az öklével, úgyanyyira, hogy kék, meg zöld lett a keze. A fia most is kérte, hogy adja át a szívét Jézusnak, hogy a lator a keresztfán is kapott kegyelmet, így ő is kaphat, csak kiáltson az Urhoz. »Késő már minden«, mondotta eltorzult arcal a haldokló. A fiu most sirva, hangosan kiáltott az apja helyett az Urhoz, de az apja csak intett a kezével, jelezvén, hogy késő már, késő, örökre késő. Így tartott a haláltusa, míg az öreg megegyeszer megszólalt s azt mondta: »Készvagyok, most mehetünk!« — De vajjon hová ment?

Harmadnap volt a temetés. Addig pedig mindig jöttek-mentek, a rokonság, a szomszédok és ismerősök, kik megnézték még egyszer az öreget. Össze-össze sutlogtak a halott kezeire mutatva, amelyek egész teketék és zöldek voltak a csapkodástól. — Így hire ment a faluban, hogy az öreget az ördögök vitték el, pedig hát hívó volt a fia!

Igy elmulasztotta az öreg a kegyelmi időt, ezért örökre késő lett. Oh, mily borzasztó, ha valaki a kegyelmet visszautasítja. Kedves olvasóm, neked most még van kegyelmi idő. Megtértél-e már a te Istenedhez? Kik fognak érted jönni, ha meghalsz? Az angyalok, vagy az ördögök? »Boldogok a halottak mostantól fogva, kik az Urban halnak meg«. De csak azok halnak meg az Urban, kik Ő benne éltek. — Ezért élj néki, hogy a halál után is övé lehess és neki élhess!

Minor.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. II.